

Prezident Thomas S. Monson

Vzkriesený je!

Prázdný hrob v to prvé veľkonočné ráno priniesol odpoveď na Jóbovu otázkou: „Ked' človek umrie, či môže ožiť?“

Toto bolo pozoruhodné zasadanie. Menom všetkých tých, ktorí sa doteraz zapojili či slovom alebo hudbou, ako prezident Cirkvi, chcem v tomto momente povedať iba dve slová, slová v angličtine známe ako dve najdôležitejšie slová. Sestre Cheryl Lantovej a jej radkyniam, zboru, hudobníkom, prihovárajúcim sa tieto slová sú „Ďakujem vám“ (Thank you).

Pred mnohými rokmi som v Londýne v Anglicku navštívil slávnu galériu umenia Tate. V mnohých miestnostiach boli vystavené diela takých umelcov ako Gainsborough, Rembrant, Constable a iných. Obdivoval som krásu ich diel a oceňoval som zručnosť, ktorá bola potrebná pri ich vytvorení. Avšak v tichom rohu bokom od všetkého, na treťom poschodí, bolo plátno, ktoré nielenže upútalo moju pozornosť, ale dotklo sa aj môjho

srdca. Maliar Frank Bramley namaľoval dedinskú chalúpku otočenú smerom k rozbúrenému moru. Dve ženy, matka a manželka neprítomného rybára, bdeli a čakali celú noc na jeho návrat. A noc skončila a ony si uvedomili, že sa na mori stratil a už sa nevráti. Jeho mladá žena kľačí vedľa svojej svorky, hlavu má položenú na kolenách onej staršej ženy a zúfalo narieka. Vyhoretá sviečka na okennom parapete vypovedá o premárnenom bdení.

Vytušil som žiaľ onej mladej ženy, pocítil som jej zármutok. O tomto tragicom príbehu hovoril aj názov, ktorý maliar dal svojmu dielu. Znél: *Beznádejné svitanie*.

Ako veľmi túžila oná mladá žena po úteche, dokonca ako v „Rekviem“ od Roberta Luisa Stevensona:

Doma námorník je, doma z mora, a lovec zo stráni doma jest.¹

Spomedzi všetkých udalostí smrteľnosti nie je nič istejšie ako jej koniec. Smrť prichádza ku všetkým, je to naše „univerzálné dedičstvo; môže si vyžiaťať svoje obete v detstve či mladosti, [môže nás navštíviť] v rozkvetu života, alebo sa jej zavolanie oneskorí na dobu, kedy vlasy na hlave zbelejú ako sneh, ... môžu nás postihnúť nehody či choroby ... či ... z prirodzených príčin; príť však musí.“²

Nevyhnutne predstavuje bolestnú stratu toho druhého, obzvlášť v prípade mladých, zdrvujúci úder pre neuskutočnené sny, nenaplnené túžby a poranené nádeje.

Ktorý smrteľník, keď čelil strate blízkej osoby či keď sám stál na prahu večnosti, nepremýšľal o tom, čo leží za závojom rozdeľujúcim viditeľné od neviditeľného?

Pred storočiami muž menom Jób – tak dlho požehnávaný všelijakými hmotnými darmi, iba preto, aby ho potom z ničoho nič postihlo všetko zlé, čo môže dopadnúť na ľudskú bytosť – zasadol so svojimi spoločníkmi a vyrieckol nadčasovú a nestarnúcu otázkou: „Ked' človek umrie, či môže ožiť?“³ Jób hovoril o tom o čom premýšla hádam každý žijúci muž či žena.

V toto slávne veľkonočné ráno by som sa rád zamyslel nad Jóbovou otázkou – „Ked' človek umrie, či môže ožiť?“ – a ponúkol odpoveď, ktorá nepochádza len z hlbokého zamyslenia sa, ale tiež zo zjaveného slova Božieho. Začнем základnými bodmi.

Ak je tento svet, v ktorom žijeme vytvorený podľa určitého plánu,

musí tu byť aj Projektant. Kto sa dokáže pozerať na mnohé zázraky tohto vesmíru bez toho, aby veril, že pre celé ľudstvo existuje určitý plán? Kto môže pochybovať, že existuje oný Projektant?

V knihe Genesis sa môžeme dozvedieť, že tento Veľký Projektant stvoril nebo a aj zem: „Zem však bola beztvárna a pustá; tma bola nad prahlbinou.“

„Bud' svetlo!“ povedal Veľký Projektant: „A bolo svetlo.“ Stvoril oblohu. Oddelil súš od vód a povedal: „Nech zem vydá sviežu zelen, ... a ovocné stromy rozličného druhu, čo rodia na zemi ovocie, v ktorom je ich semeno!“

Dve svetlá stvoril – slnko a mesiac. Podľa Jeho plánu vznikli hviezdy. Stvoril živočíchov vo vodách aj vtáctvo, aby poletovalo nad zemou. I stalo sa tak. Stvoril dobytok, zver a ležúce tvory. Jeho plán bol skoro dokončený.

Nakoniec stvoril človeka na Svoj obraz – muža a ženu – aby panovali nad všetkými žijúcimi tvormi.⁴

Len človek obdržal inteligenciu – mozog, myseľ a dušu. Iba človek s týmito vlastnosťami mal schopnosť mať vieru a nádej, inšpiráciu a túžbu.

Kto by dokázal presvedčivo obhájiť to, že človek – najvznešenejšie dielo Veľkého Projektanta, ktorý panuje nad všetkými žijúcimi tvormi, ktorý má mozog a vôľu a dušu, s inteligenciou a božskosťou – prestane existovať, keď duch opustí svoju telesnú schránku?

Aby sme porozumeli zmyslu

smrti, musíme si uvedomiť zmysel života. Tlmené svetlo viery sa musí podrobiť poludňajšiemu svetlu zjavenia, vďaka ktorému vieme, že sme žili aj pred svojim narodením sa do smrteľnosti. Vo svojom predsmrteľnom stave sme nepochybne boli medzi synmi a dcérmi Božími, ktorí jasali radosťou nad príležitosťou vstúpiť do tejto problematickej a náročnej, ale nevyhnutnej smrteľnej existencie.⁵ Vedeli sme, že naším cieľom je získať fyzické telo, prekonáť skúšky a dokázať, že budeme dodržiavať Božie prikázania. Náš Otec vedel, že v dôsledku podstaty smrteľnosti budeme pokúšaní, budeme hrešiť a budeme chybniť. Aby sme mohli mať šancu na úspech, poskytol Spasiteľa, ktorý za nás bude trpieť a zomrie za nás. Nielen že uzmieri naše hriechy, ale v rámci tohto uzmierenia prekoná fyzickú smrť, ktorej sa podrobíme všetci, kvôli pádu Adama.

A tak sa pred viac ako 2 000 rokmi narodil do smrteľného života v maštali v Betleheme Kristus, náš Spasiteľ. Dlho predpovedaný Mesiáš prišiel.

O chlapčenských rokoch Ježiša toho bolo napísané veľmi málo. Mám rád tento verš z Lukáša: „A Ježiš prospieval múdrošťou, vzrastom a bol milý Bohu aj ľuďom.“⁶ A v knihe Skutkov je ohľadom Spasiteľa krátka veta, v ktorej sa ukrýva veľký význam: „[On] chodil, dobre činil.“⁷

Bol pokrstený Jánom v rieke Jordán. Povolal dvanásťich

apoštolov. Požehnával chorých. Spôsobil, že chromí chodili, slepí videli a hluchí počuli. Ba dokonca kriesil mŕtvykh k životu. Učil, vydával svedectvo a dal nám dokonalý vzor, ktorý môžeme nasledovať.

A potom sa poslanie Spasiteľa sveta priblížilo ku koncu. V hornej miestnosti sa konala posledná večera s Jeho apoštolmi. Čakalo ho Getsemanske a križ na Kalvárii.

Žiadnen bežný smrteľník nedokáže pochopiť plný význam toho, čo pre nás Kristus vykonal v Getsemane. On sám neskôr popísal tento zážitok takto: Utrpenie, ktoré spôsobilo Jemu Bohu najväčšiemu zo všetkých, že sa chvel bolestou a krvácal v každom pôre a trpel v tele i na duchu.⁸

Po agónii v Getsemane, sa ho vyčerpaného chopili drsné a kruté ruky, priviedli ho pred Annáša, Kaifáša, Piláta a Herodesa.

Obviňovali ho a preklínali. Zlomysľnené rany ďalej oslabovali Jeho bolestami zmietané telo. Keď Mu na hlavu zatlačili korunu, ktorá Mu prebodla kožu nad obočím, po tvári mu stekala krv. A potom Ho znova predviedli pred Piláta, ktorý sa podrobil výkrikom rozzúreného davu: „Ukrižuj ho, ukrižuj!“⁹

Zbičovali Ho bičom s viacerými koženými remeňmi, v ktorých boli vpletene kúsky kovu a kostí. Po krutom bičovaní vstal a zakopávajúc sa snažil niesť Svoj vlastný kríž až do doby, kedy už viac nevládal.

Nakoniec na kopci zvanom Kalvária, zatiaľ čo sa Jeho bezmocní nasledovníci prizerali, bolo Jeho

zranené telo pribité na kríž. Ostatní
Ho nemilosrdne zosmiešňovali,
preklínali a vysmievali sa mu.
A napriek tomu zvolal: „Otče,
odpusť im, lebo nevedia, čo činia.“¹⁰

Hodiny naplnené agóniou plynuli
a život z neho vyprchával. Z Jeho
vyprahnutých pier vyšli slová: „Otče,
do Tvojich rúk porúčam svojho
ducha. A keď to povedal, dokonal.“¹¹

Keď Ho pokoj a útecha
milosrdnej smrti oslobodili z útrap
smrteľnosti, vrátil sa do prítomnosti
Svojho Otca.

V onej poslednej chvíli mohol
Majster uhnúť. On to však neurobil.
Zostúpil pod všetky veci, aby všetky
veci mohol spasť. Jeho neživé telo
bolo narýchlo, ale jemne pochované
do požičaného hrobu.

Žiadne slová z kresťanských
písniem pre mňa neznamenajú
toľko ako tie, ktoré prednesol
angel k plačúcej Márii Magdaléne a
k tej druhej Márii, keď prvého dňa
v týždni prišli k hrobu, aby sa
postarali o telo svojho Pána. Angel
im povedal:

„Čo hľadáte živého medzi
mŕtvmi? Niet Ho tu, ale vstal.“¹²

Náš Spasiteľ znova ožil. Stala sa
tá najslávnejšia udalosť, ktorá zo
všetkých udalostí ľudskej histórie
poteší a upokojí najviac – víťazstvo
nad smrťou. Bolest a agónia prežitá
v Getsemane a na Kalvárii bola
zmazaná. Spásu ľudstva bola
zaistená. Pád Adama bol napravený.

Prázdný hrob v to prvé
veľkonočné ráno priniesol odpoved
na Jóbovu otázku: „Keď človek
umrie, či môže ožiť?“ Všetkým,
ktorí sú v dosahu môjho hlasu,

prehlasujem, že keď človek umrie,
bude zase žiť. My to vieme, lebo
máme svetlo zjavenej pravdy.

„Lebo ako smrť skrže človeka, tak
skrže človeka aj zmŕtvychvstanie.

Ako totiž všetci umierajú
v Adamovi, tak všetci aj ožijú
v Kristovi.“¹³

Cítal som si – a verím –
svedectvu tých, ktorí prezili
zármutok z Kristovho ukrižovania
a radosť z Jeho vzkriesenia. Cítal
som – a verím – svedectvám tých
z Nového sveta, ktorých navštívili
ten istý vzkriesený Pán.

Verím svedectvu toho, ktorý
v tejto dispenzácii hovoril s Otcom
a Synom v hájiku, ktorý dnes
nazývame posvätným a ktorý
obetoval svoj život, aby spečatil
toto svedectvo vlastnou krvou. On
vyhlásil:

Po mnohých svedectvách, ktoré
boli vydané o Spasiteľovi, toto je
svedectvo posledné zo všetkých, že
On žije!

Lebo sme Ho videli, dokonca
po pravici Božej; a počuli sme
hlas dosvedčujúci, že On je
Jednorodeným Otca.¹⁴

Temnotu smrti je možné vždy
rozohnať svetlom zjavenej pravdy.
„Ja som vzkriesenie a život,“ hovorí
Majster.¹⁵ „Pokoj vám zanechávam,
svoj pokoj vám dávam.“¹⁶

Počas mnohých rokov som si
vypočul a prečítať mnohé svedectva,
o ktoré sa so mnou podelili ľudia,
ktorí svedčili, že vzkriesenie je
skutočné a ktorí vo chvíli najväčšej
núdze obdržali pokoj a útechu,
ktorú Spasiteľ slúbil.

Podelím sa s vami o časť jedného

takého príbehu. Iba pred dvoma
týždňami som dostal dojemný list
od otca siedmich detí, ktorý písal
o svojej rodine a hlavne o svojom
synovi Jasonovi, ktorý ochorel, keď
mal 11 rokov. Počas niekoľkých
nasledovných rokov sa Jasonova
choroba niekoľkokrát vrátila. Otec
písal, že aj napriek zdravotným
problémom mal Jason pozitívny
prístup a optimistickú povahu. Keď
mal dvanásť rokov, obdržal Áronovo
kňazstvo a svoje „zodpovednosti
vždy plnil znamenito, či už sa cítil
zdravo alebo nie“. Keď mal 14 rokov
získal skautské ocenenie orlí skaut.

Minulý rok v lete, krátko po
svojich 15. narodeninách, bol Jason
znovu raz prijatý do nemocnice.
Keď ho raz jeho otec navštívil, našiel
Jasona ako má zavreté oči. Nevedel,
či spí alebo či je hore, a tak začal na
neho potichu hovoriť. „Jason,“
povedal, „viem že si toho vo svojom
krátkom živote veľa zakúsil a že tvoj
súčasný stav je vážny. Aj keď ta čaká
veľký boj, nechcem, aby si niekedy
stratil svoju vieri v Ježiša Krista.“
Povedal, že ho prekvapilo, keď Jason
okamžite otvoril oči a jasným
a odhodlaným hlasom povedal:
„Nikdy!“ Jason potom zavrel oči a už
nikdy neprehovoril.

Otec napísal: „Týmto prostým
vyhlásením Jason vyjadril jedno
z najmocnejších a najčistejších
svedectiev o Ježišovi Kristovi, ktoré
som kedy počul. ... Jeho vyhlásenie:
Nikdy! sa mi oného dňa vrylo do
duše, srdce sa mi naplnilo radosťou
z toho, že Nebeský Otec mi
požehnal, aby som mohol byť
otcom tak úžasného a ušľachtilého

chlapca. ... To bolo naposledy, kedy som ho počul vydať svedectvo o Kristovi.“

Aj keď rodina očakávala, že to bude iba ďalšia rutinná hospitalizácia, Jason za necelé dva týždne zomrel. Jeho starší brat a sestra v tej dobe slúžili na misii. A ďalší brat Kyle svoje povolanie na misiu práve obdržal. Jeho povolanie vlastne prišlo skôr ako očakával a 5. augusta, iba týždeň pred Jasonovou smrťou, prišla rodina k nemu do nemocnice, aby mohli obálku s Kylovým povolaním otvoriť spoločne ako celá rodina.

Jeho otec mi v liste poslal fotografiu s Jasonom na nemocničnej posteli a vedľa jeho posteľ stojí jeho veľký brat Kyle a v ruke drží svoje povolanie na misiu. Pod fotografiou je napísané: „Povolaní slúžiť na misiu spoločne – na oboch stranách závoja.“

Jasonov brat a sestra, ktorí už slúžia na misii, poslali domov krásne, utešujúce listy, ktoré mali byť prečítané na jeho pohrebe.

Jeho sestra, ktorá slúži v Argentínskej misii Buenos Aires Západ, v liste napísala: „Viem, že Ježiš Kristus žije a pretože žije, tak my všetci budeme žiť znova, vrátane nášho milovaného Jasona. ... Môžeme nájsť útechu v spoľahlivom poznani, že sme boli spolu spečatení ako večná rodina. ... Pokiaľ budeme v tomto živote robiť to najlepšie, čo dokážme a budeme sa zlepšovať, znova [ho uvidíme].“ Ďalej pokračuje: „Jeden verš s písiem, ktorý mám už dlho rada má teraz pre mňa nový a dôležitejší význam. ... Je v Zjavení v 21. kapitole a je to verš 4: ,On, Boh, bude s nimi, zotrie im každú slzu z očí a smrť už viac nebude, ani smútok, ani pláč, ani bolest už viac nebude, lebo prvotné sa pominulo.“¹⁷

Milovaní bratia a sestry, vo chvíli svojho najhlbšieho žiaľu môžeme nájsť nesmierny pokoj v slovách anjela z oného prvého veľkonočného rána: „Niet Ho tu, lebo vstal.“¹⁸

*Vzkriesený je! Vzkriesený je!
Hlásajte to s radosťou.
V brobe spal, no už tam nie je.
Plesaj nebo so zemou.
Slávne nás osloboďil,
ked nad smrťou zvíťazil!¹⁸*

Ako jeden z Jeho zvláštnych svedkov na zemi v tejto dobe, v túto krásnu Veľkonočnú nedele, prehlasujem, že je to pravda, v Jeho posvätnom mene – dokonca v mene Ježiša Krista, nášho Spasiteľa – amen.

POZNÁMKY

1. Robert Louis Stevenson, „Requiem“, v *An Anthology of Modern Verse*, vyd. A. Methuen (1921), 208.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3. vyd. (1916), 20.
3. Jób 14:14.
4. Pozri Genesis 1:1 – 27.
5. Pozri Jób 38:7.
6. Lukáš 2:52.
7. Skutky 10:38.
8. Pozri NaZ 19:18.
9. Lukáš 23:21.
10. Lukáš 23:34.
11. Lukáš 23:46.
12. Lukáš 24:5 – 6.
13. 1. Korintským 15:21 – 22.
14. Pozri NaZ 76:22 – 23.
15. Ján 11:25.
16. Ján 14:27.
17. Matúš 28:6.
18. „Vzkriesený je!“ CPaPPD, str. 55.

Učenie pre našu dobu

Lekcie Melchisedekovho kňazstva a Združenia pomoci majú byť každú štvrtú nedeľu venované „Učeniu pre našu dobu“. Každá lekcia môže byť pripravená z jedného alebo z viacerých príhovorov z poslednej generálnej konferencie. Prezidenti kolov a okrskov môžu určiť, ktoré príhovory sa môžu použiť alebo môžu prideliť túto zodpovednosť biskupom a predsedom pobočiek. Vedúci majú vyzdvihnúť hodnotu toho, že bratia v Melchisedekovom kňazstve a sestry zo Združenia pomoci študujú tie isté príhovory v tú istú nedeľu.

Tí, ktorí navštevujú lekcie vo štvrtú nedeľu sú povzbudzovaní k štúdiu a k tomu, aby si priniesli do triedy posledné vydanie časopisu z generálnej konferencie.

Návrhy na prípravu lekcie z príhovorov

Modlite sa, aby bol Duch Svätý s vami, keď študujete príhovory a vyučujete z nich. Možno budete pokúšať pripraviť si lekcii s použitím

iných materiálov, ale konferenčné príhovory sú schváleným učebným plánom. Vašim povolaním je pomáhať ostatným učiť sa evanjelium a žiť podľa neho, keď vyučujete z poslednej generálnej konferencie Cirkvi.

Prejdite si príhovory, vyhľadávajúc zásady a náuky, ktoré uspokojujú potreby členov triedy. Taktiež vyhľadávajte v príhovoroch príbehy, odkazy na písma a vyhlásenia, ktoré vám pomôžu vyučovať tieto pravdy.

Vytvorte si osnovu, podľa ktorej budete vyučovať zásady a náuky. Vaša osnova by mala obsahovať otázky, ktoré pomôžu členom triedy:

- Vyhľadávať v príhovoroch zásady a náuky.
- Rozmýšľať o ich význame.
- Podeliť sa o porozumenie, nápady, skúsenosti a svedectvá.
- Používať tieto zásady a náuky vo svojich životoch.

MESIACE	MATERIÁLY PRE LEKCIU VO ŠTVRTÚ NEDEĽU
máj 2010 – október 2010	Príhovory publikované v <i>Liahone</i> * v máji 2010.
november 2010 – apríl 2011	Príhovory publikované v <i>Liahone</i> * v novembri 2010.

*Tieto príhovory sú dostupné (v mnohých jazykoch) na lds.org.

Prezident Henry B. Eyring

Prvý radca v Prvom predsedníctve

Pomôžte im na ich ceste domov

Takže najlepšie pomôžeme deťom Božím tým, že zabezpečíme spôsoby budovania viery v Ježiša Krista a Jeho znovuzriadeného evanjelia, keď sú malé.

Bratia a sestry, náš Nebeský Otec chce a potrebuje našu pomoc, aby sme priviedli Jeho duchovné deti späť domov k Nemu. Hovorím dnes o mladých ľuďoch, ktorí už sú v Jeho pravej Cirkvi, a tak začínajú na úzkej a priamej ceste, aby sa vrátili do svojho Nebeského domova. On chce, aby už na začiatku mali duchovné posilnenie, aby zostali na onej ceste. A potrebuje našu pomoc, aby sme ich rýchlo dostali späť na cestu skôr ako začnú pochybovať.

Keď som bol mladý biskup, začal som jasne chápať, prečo Pán od nás chce, aby sme posilňovali deti ešte keď sú ešte malé a rýchlo ich zachránili. Poviem vám jeden príbeh mladého človeka, ktorý predstavuje mnohých, ktorým som sa snažil pomôcť, po celé roky.

Sedela na druhej strane stola v mojej kancelárii biskupa. Rozprávala mi o svojom živote. Keď mala osem rokov bola pokrstená a konfirmovaná za členku Cirkvi. V jej očiach nebolo slz, keď rozprávala o viac ako dvadsiatich rokoch, ktoré potom nasledovali, ale v jej hlase bol smútok. Hovorila, že jej cesta nadol začala rozhodnutiami, ktoré boli spojené s ľuďmi, o ktorých si myslala, že sú veľmi zábavní. Najskôr začala porušovať tie prikázania, ktoré sa jej zdali menej dôležité.

Cítila najskôr trochu smútka a pichnutie pocitu viny. Ale spojenie s jej priateľmi jej poskytovalo nové pocity, že ju majú radi, a tak jej občasné predsačzatia ohľadom pokánia začali byť menej a menej dôležité. Ako sa začala zvyšovať ľažoba prikázaní, ktoré porušovala, sen

o šťastnom večnom domove začal blednúť.

Sedela oproti mne v tom čo sama nazývala mizériou. Chcela, aby som ju zachránil z pasce hriechu, v ktorej vedela, že je uväznená. Ale jedinou cestou von pre ňu bolo použiť vieru v Ježiša Krista, mať zlomené srdce, činiť pokánie, a tak byť očistená, zmenená a posilnená skrze Pánovo uzmierenie. Vydał som jej svoje svedectvo o tom, že je to možné. A bolo, ale oveľa ľažšie, ako by to bolo, keby oná viera bola používaná skôr v jej živote na ceste domov k Bohu a vtedy, keď začala pochybovať po prvýkrát.

Takže najlepšie pomôžeme deťom Božím tým, že zabezpečíme spôsoby budovania viery v Ježiša Krista a Jeho znovuzriadeného evanjelia, keď sú malé. A potom musíme pomáhať oživovať onú vieri oveľa skôr ako sa utlmí a predtým ako na ceste zablúdia.

Takže ja aj vy môžeme očakávať skoro nepretržitú príležitosť pomáhať pútnikom medzi deťmi Božími. Spasiteľ nám povedal, prečo tomu tak je, keď opísal nebezpečnú cestu domov pre všetky duchovné deti Božie v hmlách, ktoré tvorí hriech a Satan:

Vstupujte tesnou bránou; lebo priestrianná je brána a široká je cesta, ktorá vedie do záhuby, a mnoho je tých, ktorí tadiaľ vchádzajú.

Pretože tesná je brána a úzka je cesta, ktorá vedie k životu a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.¹

Predvídajúc potreby Svojich detí, milujúci Nebeský Otec im poslal do

cesty vedúcich a záchranařov. Poslal Svojho Syna, Ježiša Krista, aby učinil bezpečnú cestu možnou a viditeľnou. Povolal za Svojho proroka pre túto dobu prezidenta Thomasa S. Monsona. Od svojej mladosti prezent Monson učil nielen to ako zostať na onej ceste, ale aj ako zachraňovať tých, ktorí sú vedení do zármutku.

Nebeský Otec nás umiestnil do rôznych situácií pre naše posilnenie a, ak je to potrebné, aby sme viedli pútnikov do bezpečia. Naše najdôležitejšie a najvýznamnejšie úlohy sú v rodine. Sú dôležité, pretože rodina má príležitosť naštartovať život detí, aby pevne stáli na onej ceste domov. Rodičia, bratia a sestry, starí rodičia, tety a ujovia sú učinení oveľa mocnejšími vodcami a záchranářmi skrže putá lásky, ktoré sú podstatou rodiny.

Rodina má výhodu v prvých ôsmich rokoch života dieťaťa. V tých ochranných rokoch, skrže uzmierenie Ježiša Krista, je blokované Satanove využitie temnej hmy, aby zakryl onú cestu domov. V týchto drahocenných rokoch Pán pomáha rodinám tým, že povoláva pracovníkov do Primáriek, aby posilňovali detskú duchovnosť. Tiež zabezpečuje držiteľov Áronovho kniazstva, aby roznášali Večeru Pána. V týchto modlitbách Večere Pána deti počujú oný prísľub, že jedného dňa môžu mať Ducha Božieho, ak budú poslúchať Božie prikázania. Vysledkom je, že odolávajú pokušeniu, keď sa objaví, a potom, niekedy v budúcnosti,

idú, aby zachránili druhých.

Mnohí biskupi v Cirkvi sú inšpirovaní povolávať najsilnejších ľudí v zbere, aby slúžili jednotlivým deťom v Primárkach. Uvedomujú si, že ak sú deti posilňované vierou a svedectvom, pravdepodobne nebudú potrebovať záchrancu ako tínedžeri. Uvedomujú si, že pevný duchovný základ môže v živote znamenať oný rozdiel.

My všetci môžeme pomôcť. Staré matky, starí otcovia a každý člen, ktorého dieťa pozná môže pomôcť. To si nevyžaduje formálne povolanie v Primárkach. A nie je to limitované ani vekom. Jedna takáto žena, keď bola mladšia, slúžila v generálnej rade Primáriek a pomáhala pri vytváraní motta RSS.

Nikdy nebola ustáta z toho, že pomáhala deťom. Učila Primárky v jej zbere, na svoju vlastnú žiadosť, až kým nemala skoro 90 rokov. Malé deti mohli cítiť jej lásku k nim. Videli jej príklad. Učili sa od nej jednoduchým základom evanjelia Ježiša Krista. A nad to všetko, vzhľadom na jej príklad, sa naučili cítiť a rozoznávať Ducha Svätého. A keď to vedeli, boli na najlepšej ceste k viere a odolávaniu pokušeniu. Pravdepodobne nebudú potrebovať byť zachraňované a budú pripravené ísi a zachraňovať ostatných.

Naučil som sa moci jednoduchej viery v modlitbu a v Ducha Svätého, keď boli naše deti malé. Náš najstarší syn nebol ešte pokrstený. Jeho rodičia, učitelia v Primárkach a kňazskí vedúci sa mu snažili

pomôcť cítiť a rozoznávať Ducha a vedieť ako obdržať Jeho pomoc.

Jeden deň poobede ho moja manželka vzala do domu ženy, ktorá ho učila čítať. Naším plánom bolo, že ho vyzdvihнем na ceste domov z práce.

Jeho lekcia skončila skôr ako sme čakali. Cítil sa sebaisto, že pozná cestu domov. Tak sa vydal na cestu. Neskôr povedal, že sa cítil úplne sebaisto a páčila sa mu tá myšlienka, že sa vydá sám na cestu. Keď prešiel asi kilometer, začalo sa stmievat. Začal mať tušenie, že je ešte veľmi ďaleko od domova.

Ešte stále si pamätá ako vyzerali svetlá áut, ktoré prechádzali okolo, rozmazené skrže slzy v jeho očiach. Cítil sa ako malé dieťa, nie sebaistý chlapec, ktorý sa vydal na cestu domov. Uvedomil si, že potrebuje pomoc. Niečo mu zišlo na um. Vedel, že by sa mal pomodliť. A tak zišiel z cesty a podišiel k nejakým stromom, ktoré ledva videl v tme. Našiel miesto, kde pokľakol.

Spoza kríkov mohol počuť hľasy približujúce sa k nemu. Dvaja mladí ľudia ho počuli plakať. Prihovorili sa mu a povedali: „Ako ti môžeme pomôcť?“ Cez slzy im povedal, že sa stratil a že chce ísi domov. Opýtali sa ho, či pozná telefónne číslo domov alebo adresu. Nepoznal. Opýtali sa ho, či vie svoje meno. To vedel. Doviedli ho skoro až k miestu, kde sme bývali. Našli naše priezvisko v telefónnom zozname.

Mali sme telefonát, a ja som utekal zachraňovať, vďačný za to, že takí dobrí ľudia mu boli poslaní na

jeho ceste domov. A vždy som bol vdľačný za to, že sa naučil modliť s vierou, že keď sa stratí, pomoc príde. Táto viera ho viedla do bezpečia a priviedla mu záchrancov viackrát ako si môže spomenúť.

Pán stanovil vzor zachraňovaných a záchranarov vo Svojom královstve. Vo Svojej múdrosti Pán inšpiroval Svojich služobníkov, aby vytvoril niekoľko najmocnejších spôsobov ako nás posilniť a postavil na miesto tých najlepších záchrancov, keď prechádzame svojimi tínedžerskými rokmi.

Poznáte dva veľmi mocné programy, ktoré nám Pán dal. Jeden pre mladé ženy sa volá: „Osobný pokrok.“ Ďalší pre držiteľov Áronovho kňazstva sa volá: „Povinnosť Bohu.“ Povzbudzujeme mladých ľudí v dorastajúcim pokolení, aby videli svoj potenciál pri budovaní veľkého duchovného posilnenia. A žiadam tých, ktorí sa starajú o týchto mladých ľudí, aby sa pozdvihli k tomu, čo Pán žiada od nás, aby sme im pomohli. A pretože budúcnosť Cirkvi závisí na nich, všetci sa musíme starať.

Dva programy boli vylepšené, ale ich cieľ zostáva nezmenený. Prezident Monson to podal týmto spôsobom: „Naučme sa to, čo sa máme naučiť, robme to, čo máme robiť a staňme sa tým, kým sa máme stať.“²

Brožúra *Osobný pokrok* pre mladé ženy robí pre ne tento cieľ jasným: „Program Osobný pokrok využíva osem hodnôt Mladých žien, ktoré vám pomôžu lepšie spoznať,

kým ste, prečo ste tu na zemi, a čo by ste mali robiť ako dcéry Božie, aby ste sa pripravili na deň, kedy pôjdete do chrámu uzatvoriť posvätné zmluvy.“

A pokračuje v tom, že mladé ženy majú „činiť záväzky, dostáť im a hlásiť svoj progres rodičovi alebo vedúcej“. A tiež slúbuje: „Návyky, ktoré si vybudujete pri práci na Osobnom pokroku – ako sú modlitba, štúdium písniem, služba a písanie si denníka – sa stanú osobnými denným zvykmi. Tieto návyky posilnia vaše svedectvo a pomôžu vám učiť sa a zlepšovať počas vášho života.“³

Povinnosť Bohu, program pre mladých mužov v Áronovom kňazstve, bol posilnený a sústredenejší. Bude zhrnutý do jednej jednoduchej knihy pre všetky tri úrady v Áronovom kňazstve. Mladí muži a ich vedúci obdržia výtlačok tejto novej knihy. Je to mocný nástroj. Posilní svedectvá mladých mužov a ich vzťah s Bohom. Pomôže im učiť sa a chcieť si plniť svoje kňazské povinnosti. Posilní ich vzťah s rodičmi, medzi členmi kvóra a ich vedúcimi.

Oba tieto programy kladú veľkú zodpovednosť na osobnú snahu mladých ľudí. Sú vyzvaní, aby sa naučili a robili veci, ktoré sú pre každého výzvou. Keď si spomínam na svoju mladosť, nespomínam si, že by v nej boli také výzvy. Áno, občas som bol vyzvaný podrobiť sa takému testu, ale bolo to iba tu a tam. Tieto programy si vyžadujú dôslednosť, veľkú snahu a nahromadenie

vedomostí a duchovných skúseností počas rokov.

Keď som o tom premýšľal, zistil som, že obsah týchto príručiek je fyzickým zastúpením Pánovej dôvery v dorastajúce pokolenie a všetkých nás, ktorí ich máme radi. A videl som dôkaz, že oná dôvera padla na úrodnú pôdu.

Na návštavách som pozoroval kvóra Áronovho kňazstva v akcii. Videl som mladých mužov, ktorí nasledovali vzor učenia, vytvárania si plánov, aby robili to, čo Boh od nich chce, potom činili to, čomu sa zaviazali a delili sa s ostatnými o to ako boli duchovne zmenení. A ako som tak pozoroval a počúval, bolo mi jasné, že otcovia, matky, vedúci, priatelia a dokonca susedia v kongregácii boli dotknutí Duchom, keď počuli ich svedectvá o tom ako boli posilnení. Mladí ľudia boli pozdvihnutí, keď vydávali tieto svedectvá a tak isto aj tí, ktorí sa im snažili pomôcť pozdvihnuť sa.

Program Mladých žien má ten istý mocný vzor rozvíjania duchovného posilnenia v mladých ženách a ponúka nám príležitosť, aby sme pomohli. Osobný pokrok pomáha mladým ženám pripraviť sa na obdržanie obradov v chráme. Pomoc im bola poskytnutá skrze príklad matiek, starých matiek a každej spravodlivej ženy v ich blízkosti v Cirkvi. Videl som ako rodičia pomáhali dcére splniť jej ciele a sny tým, že si všímali a oceňovali všetky dobré veci, ktoré urobila.

Iba pred pár dňami som videl matku s jej mladou dcérou ako

získali ocenenie za to, že sa spoločne stali príkladmi vynikajúcej ženy. Keď sa so mnou podelili o to, čo to pre ne znamenalo, cítil som Pánove schválenie a povzbudenie pre nás všetkých.

Zo všetkej pomoci, ktorú môžeme dať týmto mladým ľuďom, tou najväčšou je, aby sme im dali pocítiť našu dôveru v to, že sú na ceste domov k Bohu a že ju môžu prejsť. A to môžeme najlepšie učiniť tak, že pôjdeme s nimi. Pretože cesta je strmá a niekedy hrboľatá, niekedy sa môžu cítiť odradene a dokonca môžu aj zakopnúť. Z času na čas môžu byť zmätení ohľadom ich ciela a premýšľať o menej dôležitých ako večných cieloch. Tieto inšpirované programy činia toto menej pravdepodobným a povedú mladých ľudí, aby vítali a obdržali spoločenstvo Ducha Svätého.

Najlepšou radou, ktorú máme dať mladým ľuďom je, že jedine tak prídu späť k Nebeskému Otcovi, ak budú vedení a napravovaní Duchom Božím. Takže, ak sme múdri, povzbudme ich, pochváľme

a vyzdvihnite všetko čo pozýva spoločenstvo Ducha Svätého. Keď sa s nami delia o to, čo robia a ako sa cítia, my sami musíme byť hodní Ducha Svätého. Potom budú v našej chvále a v našich úsmevoch cítiť potvrdenie od Boha. A ak cítim potrebu dať radu k náprave, oni v tom budú cítiť našu lásku a lásku k Bohu, nie pokarhanie a odmietnutie, ktoré môže dovoliť, aby ich v budúcnosti viedol Satan.

To čo od nás potrebujú najviac je príkladom toho čo musia činiť. Musíme sa modliť o dary Ducha. Musíme študovať v písmanoch a v slovách žijúcich prorokov. Musíme si vytvoriť plány, ktoré nie sú iba želaniami, ale záväzkami. A potom potrebujeme dodržiavať naše sľuby Bohu. A potrebujeme pozdvihnúť druhých tým, že sa s nimi podelíme o požehnania z uzmierenia, ktoré prišli do našich životov.

A potrebujeme stvárať vo svojich vlastných životoch stabilitu a vytrvalú vieru, ktorú Pán od nich očakáva. Ak tak učiníme,

pomôžeme im cítiť uistenie od Ducha, že keď vytrvajú, budú počuť slová milujúceho Spasiteľa a Nebeského Otca: „Správne, dobrý a verný sluha, nad málom si bol verný, nad mnohým ta ustanovím; vojdi v radosť svojho pána!“.⁴ A my, ktorí im pomáhamo budeme počúvať oné slová s radostou.

Svedčím o tom, že Pán vás miluje a miluje každé dieťa Božie. Toto je Jeho kráľovstvo znovuzriadené kľúčmi kňazstva skrize proroka Josepha Smitha. Thomas S. Monson je dnes Pánovým prorokom. Sľubujem každému z vás, ak budete nasledovať inšpirované vedenie v tejto pravej Cirkvi Ježiša Krista, tak naša mládež a vy, ktorí im pomáhatе a milujete ich, bezpečne prídeme do nášho domova k Nebeskému Otcovi a Spasiteľovi, aby sme žili v rodinách a šťastne naveky. V mene Ježiša Krista, amen.

POZNÁMKY

1. Pozri 3. Nefi 14:13 – 14.
2. Thomas S. Monson, „To Learn, to Do, to Be,“ *Liabona*, november 2008, 67.
3. *Young Women Personal Progress* (brožúra, 2009), 6.
4. Matúš 25:21.